

I

Het was zo'n koude, mistige dag die in noordelijk Californië voor zomer doorgaat; de wind striemde het lange, gebogen strand, en zweepte een wolk fijn zand in de lucht. Een klein meisje met een rode short en een witte sweater liep langzaam langs het strand, met haar hoofd in de wind, terwijl haar hond bij de rand van het water aan het zewier snuffelde.

Het meisje had kort, krullend rood haar, honingkleurige ogen met bruine vlekjes erin en een sproetig gezicht. Mensen die iets van kinderen afwisten, zouden haar leeftijd schatten ergens tussen tien en twaalf jaar. Ze was sierlijk en klein, met dunne been-tjes. En de hond was een chocoladebruine labrador. Ze liepen langzaam van het omheinde strandhuisjescomplex naar het openbare strand aan de andere kant. Er was die dag bijna niemand op het strand, want het was te koud. Maar zij vond dat niet erg, en de hond blafte af en toe naar de kleine wervelingen van zand die door de wind werden opgewaaid, en sprong dan weer naar de rand van het water. Hij sprong woedend blaffend achteruit toen hij een krab zag, en het meisje begon te lachen. Het was duidelijk dat het kind en de hond goede maatjes waren. Uit de manier waarop ze hier samen liepen, zou je kunnen afleiden dat ze een afgezonderd leven leidden, alsof je kon voelen dat ze hier al vaak zo gelopen hadden. Ze liepen een heel eind naast elkaar. Op sommige dagen was het warm en zonnig op het strand, wat je in juli ook zou verwachten, maar niet altijd. Wanneer de mist op kwam zetten, leek het meteen winters koud. Je kon de mist zien komen aanrollen over de golven; hij trok zich niets aan van de Golden Gate Bridge maar ging er dwars doorheen. Soms kon je de brug vanaf het strand zien. Safe Harbour lag vijfendertig minuten rijden ten noorden van

San Francisco, en meer dan de helft ervan werd gevormd door een omheind woningencomplex, waarvan de huizen vlak achter het duin stonden, langs het hele strand. Een slagboom en een bewaker in een hokje hielden ongewenste bezoekers buiten. Het strand zelf was alleen toegankelijk vanuit de huizen die erlangs stonden. Aan de andere kant was een openbaar gedeelte met een rij eenvoudige, bijna schuurachtige huisjes die ook toegang hadden tot het strand. Op warme, zonnige dagen was het er stampvol; dan was elke centimeter bezet. Maar meestal waren er weinig mensen, zelfs op het openbare strand, en aan de privé-kant zag je bijna nooit iemand.

Het kind had juist het stuk strand bereikt waar de eenvoudige huisjes stonden, toen ze een man op een opvouwbaar krukje achter een schildersezelt zag zitten; hij was bezig een aquarel te maken. Ze bleef stilstaan en bekeek hem van een flinke afstand, terwijl de hond tegen het duin op rende om een interessante geur te volgen die hij op de wind leek te hebben ontdekt. Het meisje ging ver van de schilder op het zand zitten en keek naar wat hij deed. Ze zat zo ver van hem af dat hij niet merkte dat ze er was. Ze vond het gewoon leuk om naar hem te kijken; hij had iets stevigs en vertrouwds over zich, met de wind die door zijn korte, donkere haar woei. Ze vond het leuk om naar mensen te kijken; dat deed ze soms ook bij vissers: ze bleef bij hen uit de buurt, maar nam alles wat ze deden in zich op. Ze bleef zo een hele tijd zitten, terwijl de schilder aan het werk was. En ze zag dat er op zijn schilderij boten voorkwamen die er niet echt waren. Het duurde behoorlijk lang voor de hond terugkwam en naast haar in het zand ging zitten. Ze streefde hem zonder naar hem te kijken; ze keek uit over zee, en ook af en toe naar de schilder. Na een tijdje stond ze op en kwam een stukje dichterbij. Ze ging wat opzij achter hem staan, zodat hij zich nog steeds niet bewust was van haar aanwezigheid, maar zij de vorderingen van zijn werk goed kon volgen. Ze vond de kleuren die hij gebruikte mooi, en ook de zonsondergang die hij had geschilderd, vond ze mooi. De hond was intussen moe en stond bij haar alsof hij op een commando wachtte. Het duurde weer even voor ze nog wat naderbij kwam en zo dichtbij kwam staan dat de schilder haar eindelijk opmerkte. Hij keek

verschrikt op toen de hond langs hem sprong en een hoop zand deed opstuiven. Toen keek de man pas om en zag hij het kind. Hij zei niets en ging door met werken, en toen hij een halfuur later weer omkeek terwijl hij wat water door zijn verf mengde, zag hij tot zijn verbazing dat ze nog steeds op dezelfde plek naar hem stond te kijken.

Ze zeiden niets tegen elkaar, maar ze bleef naar hem kijken en ging uiteindelijk op het zand zitten. Dat was warmer dan wanneer je rechtop stond in de wind. De schilder had net als zij een sweater aan, en hij droeg verder een spijkerbroek en een paar oude, versleten gympen. Hij had een lichtelijk verweerd gezicht, diep gebruind, en ze zag terwijl hij aan het werk was dat hij mooie handen had. Hij was ongeveer even oud als haar vader, ergens in de veertig. En toen hij zich omdraaide om te zien of ze er nog was, keken ze elkaar aan, maar zonder te lachen. Hij had in lange tijd niet met een kind gepraat.

‘Vind jij het leuk om te tekenen?’ Hij kon zich geen andere redenen voorstellen waarom ze hier nog zou zijn, behalve dat ze zelf graag schilder zou willen worden. Anders zou ze er niets aan hebben gevonden. In werkelijkheid vond ze het gewoon prettig om in stilte dicht bij iemand te zijn, zelfs als dat een vreemde was. Zo leek het toch een beetje of ze een vriend had. ‘Soms.’ Ze was voorzichtig. Hij was toch een vreemde, en ze kende de regels. Haar moeder had altijd gezegd dat ze niet met vreemden moest praten.

‘Wat teken jij graag?’ vroeg hij terwijl hij een penseel schoonspoelde en daarnaar keek terwijl hij praatte. Hij had een knap, beeldhouwd gezicht en een kloofje in zijn kin. Hij had iets kalms en krachtigs over zich, met brede schouders en sterke benen. En hoewel hij op dat schilderskrukje zat, kon je zien dat hij lang was.

‘Ik vind het leuk om mijn hond te tekenen. Hoe kunt u boten tekenen als die er niet zijn?’

Nu glimlachte hij toen hij naar haar keek, en ze keken elkaar weer aan. ‘Die stel ik me voor. Wil jij het ook eens proberen?’ Hij stak haar een schetsblok en een potlood toe, want het was duidelijk dat ze niet van plan was weg te gaan. Ze aarzelde, maar stond toen op, kwam naar hem toe en nam het schets-

blok en het potlood aan. ‘Mag ik mijn hond tekenen?’ Haar gezichtje stond ernstig toen ze dit vroeg. Ze voelde zich vereerd dat hij haar het schetsblok had aangeboden.

‘Natuurlijk. Je mag alles tekenen wat je wilt.’ Ze zeiden niet hoe ze heetten, maar zaten gewoon een tijd naast elkaar te werken. Ze zat met een ingespannen snoetje op de tekening te zwoegen. ‘Hoe heet-ie?’ vroeg de schilder toen de labrador hen voorbijrende, achter de meeuwen aan.

‘Mousse,’ zei ze, zonder haar ogen van haar tekening af te wenden.

‘Hij heeft niet de kleur van appelmoes. Maar het is een goede naam,’ zei hij, terwijl hij iets in zijn eigen werk corrigeerde, en even meesmuilend naar zijn aquarel keek.

‘Het is ook een toetje. Het is Frans, en het smaakt naar chocola.’

‘Zo moet het er maar mee door,’ zei hij. Nu keek hij weer tevreden. Hij had het wel gehad voor vandaag. Het was over vieren en hij had hier sinds het middaguur gezeten. ‘Spreek jij Frans?’ vroeg hij, meer om maar iets te zeggen dan uit belangstelling, en tot zijn verbazing knikte ze. Het was jaren geleden dat hij tegen een kind van haar leeftijd had gesproken, en hij wist niet goed wat hij tegen haar moest zeggen. Maar ze was erg volhardend geweest in haar stilzwijgende aanwezigheid. En hij zag nu dat ze, afgezien van dat rode haar, een beetje op zijn dochter leek. Vanessa had op die leeftijd lang, steil blond haar gehad, maar er was een zekere gelijkenis in haar houding en optreden. Als hij zijn ogen een beetje dichtkneep, kon hij haar bijna zien.

‘Mijn moeder is Frans,’ zei ze ter verklaring terwijl ze haar eigen werk bekeek. Ze was weer op dezelfde moeilijkheid gestuit die ze altijd tegenkwam wanneer ze Mousse tekende: de achterpoten wilden niet goed lukken.

‘Laat eens kijken,’ zei hij en hij stak zijn hand uit naar het schetsblok, want hij zag wel dat ze een probleem had.

‘Ik krijg de achterkant nooit goed,’ zei ze en ze overhandigde hem het schetsblok. Ze leken wel leraar en leerling; de tekening schiep een onmiddellijke band tussen hen. En het was vreemd, maar ze leek zich op haar gemak te voelen bij hem.

‘Ik zal het je laten zien... Mag ik?’ Hij vroeg haar om toestemming voor hij iets aan haar tekening verbeterde, en ze knikte. Met voorzichtige potloodlijnen corrigeerde hij het probleem. Het was trouwens al een heel geloofwaardig portret van de hond, nog voor hij het verbeterde. ‘Je hebt het prima gedaan,’ merkte hij op terwijl hij haar het blad met de tekening teruggaf en zijn schetsblok en potlood opborg.

‘Bedankt voor het verbeteren. Ik weet nooit hoe ik dat stuk goed moet krijgen.’

‘De volgende keer weet je het,’ zei hij, en hij begon zijn verftubes weg te bergen. Het begon kouder te worden, maar dat scheenen ze geen van beiden te merken.

‘Gaat u nu al naar huis?’ Ze keek teleurgesteld, en toen hij in de cognackleurige ogen keek kreeg hij de indruk dat ze eenzaam was, en dat raakte hem. Iets aan haar fascineerde hem.

‘Het begint al laat te worden.’ En de mist boven de golven werd dicht. ‘Woon je hier, of ben je hier alleen op bezoek?’ Geen van beiden wist hoe de ander heette, maar dat scheen er niet toe te doen.

‘Ik ben hier de hele zomer.’ Haar stem klonk niet opgewonden, en ze lachte weinig. Onwillekeurig vroeg hij zich af hoe haar leven eruitzag. Ze was zijn middag binnengeslopen, en nu was er een vreemde, ondefinieerbare band tussen hen ontstaan.

‘In het omheinde gedeelte?’ Hij nam aan dat ze van de noordkant van het strand was gekomen, en ze knikte.

‘Woont u hier?’ vroeg ze, en hij bewoog met zijn hoofd in de richting van een van de huisjes achter hen. ‘Bent u schilder?’

‘Zo kun je het noemen. En jij bent er ook een,’ zei hij met een glimlach en een blik naar het portret van Mousse dat ze in haar hand hield. Geen van beiden leek weg te willen gaan, maar ze wisten dat het moest. Zij moest thuis zijn voor haar moeder thuiskwam, anders zwaaide er wat. Ze was ontsnapt terwijl de oppas urenlang aan de telefoon met haar vriendje zat te kletsen. Het kind wist dat het de tiener die op haar paste, niets kon schelen als ze wegliep. Meestal merkte ze het niet eens, tot de moeder van het kind thuiskwam en vroeg waar ze was.

‘Mijn vader tekende vroeger ook.’ Hij hoorde dat ze ‘vroeger’ zei, maar wist niet of dat betekende dat haar vader nu niet meer

tekende, of dat hij bij hen weg was gegaan. Hij vermoedde dat het laatste het geval was. Ze was waarschijnlijk een kind uit een gebroken gezin, dat behoefte had aan mannelijke aandacht. Hij kende dat verschijnsel goed.

‘Is hij ook schilder?’

‘Nee, ingenieur. En hij heeft ook dingen uitgevonden.’ Toen zuchtte ze en keek hem treurig aan. ‘Ik denk dat ik nu maar naar huis moet gaan.’ En alsof hij op zijn wachtwoord reageerde, verscheen Mousse weer en ging naast haar staan.

‘Misschien zie ik je nog wel eens.’ Het was begin juli en de zomer zou nog wel even duren. Maar hij had haar nooit eerder gezien, en hij vermoedde dat ze niet zo vaak helemaal hierheen kwam. Het was een flink eind lopen voor haar.

‘Bedankt omdat ik ook wat mocht tekenen,’ zei ze beleefd, en ditmaal danste er een lachje in haar ogen. De weemoed die hij daar zag, raakte hem diep.

‘Ik vond het leuk,’ zei hij naar waarheid, en hij stak haar zijn hand toe, met een ongemakkelijk gevoel. ‘Ik heet trouwens Matthew Bowles.’

Ze gaf hem plechtig een hand, en hij was onder de indruk van haar beheerste houding en goede manieren. Ze was een opmerkelijk kind, en hij was blij dat hij haar had ontmoet. ‘Ik ben Pip Mackenzie.’

‘Dat is een interessante naam. Pip? Is dat ergens een afkorting van?’

‘Ja. Vreselijk,’ giechelde ze. Nu leek ze weer meer een kind van haar leeftijd. ‘Van Phillipa. Ik ben naar mijn grootvader genoemd. Erg hè?’ Ze trok haar gezicht in plooiën van walging over haar eigen naam, zodat hij moest glimlachen. Ze was onweerstaanbaar, vooral met die rode krullen en die sproeten; hij vond het allemaal prachtig. Hij wist eigenlijk niet of hij nog wel van kinderen hield. Meestal bleef hij uit hun buurt. Maar dit kind was anders. Ze had iets betoverends over zich.

‘Ik vind het juist een mooie naam. Phillipa. Misschien zul je hem later mooi gaan vinden.’

‘Vast niet. Het is een stomme naam. Ik vind Pip leuker.’

‘Dan onthoud ik die voor als ik je nog eens zie,’ zei hij met een glimlach.

Ze leken te aarzelen, alsof ze geen zin hadden om afscheid te nemen.

‘Ik kom hier terug wanneer mijn moeder naar de stad gaat. Donderdag misschien.’ Op grond van wat ze zei, kreeg hij duidelijk de indruk dat ze ongemerkt was weggeglip of stiekem was weggelopen, maar ze had wel de hond bij zich. Opeens voelde hij zich, zonder aanwijsbare redenen, verantwoordelijk voor haar.

Nu klapte hij zijn krukje dicht en raapte de afgesleten, gedeukte doos op waar hij zijn verf in bewaarde. Hij nam de opgevouwen ezel onder zijn arm, en zo stonden ze nog even naar elkaar te kijken.

‘Nog een keer bedankt, meneer Bowles.’

‘Matt. En jij bedankt voor je bezoek. Dag Pip,’ zei hij bijna bedroefd.

‘Dag,’ zei ze. Ze zwaaide naar hem en danste toen weg als een blad op de wind, wuifde nog eens en rende weg over het strand met Mousse achter haar aan.

Hij bleef haar een tijd staan nakijken, terwijl hij zich afvroeg of hij haar ooit weer zou zien, en of dat ertoe deed. Ze was tenslotte maar een kind. Toen boog hij zijn hoofd tegen de wind, en liep het duin op naar zijn kleine, door weer en wind geteisterde huisje. Hij sloot de deur nooit af, en toen hij naar binnen ging en zijn spullen in de keuken zette, voelde hij een pijn die hij in jaren niet had gevoeld en waar hij niet blij mee was. Dat was het vervelende met kinderen, zei hij tegen zichzelf terwijl hij zich een glas wijn inschonk. Ze kropen regelrecht in je ziel, als een splinter onder een vingernagel, en wanneer je ze weghaalde, deed het helse pijn. Maar misschien was het het waard. Er was iets uitzonderlijks aan haar, en terwijl hij aan het meisje op het strand dacht, gingen zijn ogen naar het portret dat hij jaren geleden had geschilderd van een meisje dat opvallend veel op haar leek. Het was zijn dochter Vanessa, toen die ongeveer even oud was. Nu ging hij naar zijn woonkamer, plofte neer in een oude, gehavende leren leunstoel en keek naar buiten waar de mist over de oceaan hing. Terwijl hij naar de mist staarde, zag hij voor zijn geestes oog niets dan het meisje met het rode krulhaar en de sproeten, en de fascinerende cognackleurige ogen.

Ophélie Mackenzie nam de laatste bocht van de slingerende weg en reed langzaam met de stationcar door het dorp Safe Harbour. Het dorp bestond uit twee restaurants, een boekhandel, een winkel in surfartikelen, een levensmiddelenzaak en een galerie. Ze had een vermoeiende middag in de stad achter de rug. Ze vond het vreselijk om twee keer per week naar de praatgroep te gaan, maar ze moest toegeven dat ze er veel aan had. Ze ging er sinds mei heen, en had nog twee maanden voor de boeg. Ze had er zelfs mee ingestemd ook tijdens de zomer bijeenkomsten bij te wonen, en daarom had ze Pip bij de dochter van hun burens achtergelaten. Amy was zestien en vond het leuk om op te passen, dat beweerde ze tenminste, en ze had het geld nodig als aanvulling op haar zakgeld. Ophélie kon haar hulp goed gebruiken, en Pip leek haar wel aardig te vinden. Het was voor alle betrokkenen een prettige regeling, hoewel Ophélie het vreselijk vond twee keer per week naar de stad te rijden, ook al kostte dat haar niet meer dan een halfuur, of hoogstens veertig minuten. Het was een gemakkelijke route om te forenzen, afgezien van het laatste stuk tussen de snelweg en het strand: vijftien kilometer met haarspeldbochten. Ze vond het ontspannend over de slingerende weg langs de kliffen te rijden, met uitzicht op de oceaan. Maar deze middag was ze moe. Het was soms doodvermoeiend om naar de anderen te luisteren, en aan haar eigen problemen was sinds oktober niet veel verbeterd. Eigenlijk leek het eerder moeilijker te worden. Maar ze had tenminste de steun van de groep, ze had iemand om tegen te praten. En wanneer ze er behoefte aan had, kon ze zich bij hen laten gaan, en toegeven hoe elendig ze zich voelde. Ze hield er niet van Pip met haar pro-

blemen te belasten. Het leek niet goed om dat een kind van elf aan te doen.

Ophélie reed door het dorp en sloeg kort daarna linksaf de doodlopende weg in die naar het omheinde gedeelte van Safe Harbour leidde. De meeste mensen zagen het weggetje over het hoofd. Ze sloeg nu reflexmatig links af, op de automatische piloot. Het was een goede beslissing geweest, de juiste plek om de zomer door te brengen. Ze had behoefte aan de rust die hier te vinden was. De afzondering. De stilte. Het lange, schijnbaar eindeloze strand met het witte zand, dat soms bijna winters aandeed, maar dan weer warm en zonnig was.

Ze stoorde zich niet aan de mist en de koude dagen. Soms pasten die beter bij haar stemming dan de stralende zon en de blauwe luchten waar de andere bewoners van het strandcomplex naar verlangden. Op sommige dagen kwam ze zelfs het huis niet uit. Ze bleef in bed liggen, of ging in een hoekje in de woonkamer zitten. Dan deed ze alsof ze een boek las, maar eigenlijk dacht ze alleen maar na, ging ze in gedachten terug naar een andere tijd, een andere plaats, toen alles anders was. Vóór oktober. Het was intussen negen maanden geleden, maar het leek een heel leven.

Ophélie reed langzaam door het toegangshek. De man in het bewakingshokje wuifde naar haar, en ze knikte. Ze zuchtte even terwijl ze naar het huis reed, voorzichtig over de snelheidsdrempels. Er waren kinderen op fietsjes op de weg, verscheidene honden en er liepen een paar mensen. Het was zo'n soort gemeenschap waar de mensen elkaar kenden, maar toch op zichzelf bleven. Zij waren er nu al een maand, maar ze had nog met niemand kennisgemaakt – en dat wilde ze ook niet. En toen ze de oprit inreed en de motor afzette, bleef ze even stil zitten. Ze was te moe om in actie te komen, met Pip te praten of eten te koken, maar ze wist dat het toch moest. Dat hoorde er allemaal bij, bij de eindeloze lusteloosheid waardoor het onmogelijk leek om meer te doen dan haar haren te kammen of een paar telefoontjes te plegen.

Op dit moment had ze in elk geval het gevoel dat haar leven voorbij was. Ze voelde zich honderd jaar oud, hoewel ze tweeënveertig was en eruitzag als dertig. Ze had lang, blond,

zacht, krullend haar, en haar ogen hadden dezelfde roestige cognackleur als die van haar dochter. En ze was even klein en fijngebouwd als Pip. Toen ze op school zat, had ze aan ballet gedaan. Ze had geprobeerd Pip op jeugdige leeftijd in ballet te interesseren, maar Pip had het vreselijk gevonden. Ze had het moeilijk en saai gevonden, ze had een hekel aan de oefeningen, aan de barre en aan de andere meisjes die zo naar volmaaktheid streefden. Ze gaf niets om uitgedraaid zijn, om sprongen of *pliés*. Ophélie had de pogingen haar te overtuigen uiteindelijk maar opgegeven, en had Pip laten doen wat ze zelf wilde. Die nam een jaar paardrijles, volgde een cursus pottenbakken op school en zat verder het liefst te tekenen. Pip deed de meeste dingen in haar eentje en vond het best om alleen gelaten te worden; dan kon ze lezen, tekenen, dromen of met Mousse spelen. In sommige opzichten leek ze veel op haar moeder, die als kind ook altijd alleen was geweest. Ophélie wist eigenlijk niet of het wel gezond was om Pip zich zo te laten afzonderen. Maar Pip leek gelukkig zo, en ze kon zichzelf altijd amuseren, zelfs nu haar moeder zo weinig aandacht voor haar had. Dat leek Pip, althans voor een oppervlakkige toeschouwer, niet erg te vinden, hoewel haar moeder zich vaak schuldig voelde omdat ze de laatste tijd zo weinig contact met elkaar schenen te hebben. Ze had het er vaak over gehad in de groep. Maar Ophélie voelde zich niet in staat de ban van haar eigen lethargie te doorbreken. Niets zou voortaan meer hetzelfde zijn.

Ophélie stopte haar autosleutels in haar tas, stapte uit de auto en gooidde het portier dicht zonder het af te sluiten. Dat was niet nodig. En toen ze het huis binnenliep, zag ze alleen Amy die ijverig bezig was de afwasmachine in te laden. Ze leek het heel druk te hebben, maar dat was altijd zo wanneer Ophélie thuiskwam. Het betekende dat ze de hele middag niets had gedaan en dat gauw op het laatste moment moest inhalen. Er was ook weinig te doen; het was een licht, vrolijk, goed onderhouden huis, met schoon uitziende moderne meubelen, blankhouten vloeren en een glazen wand over de hele lengte van het huis, waardoor je een schitterend uitzicht had op de oceaan. Er was een lang, smal terras buiten, waarop tuinmeubelen stonden. Het

huis was precies wat ze nodig hadden. Rustig, gemakkelijk schoon te houden en gezellig.

‘Hallo, Amy. Waar is Pip?’ vroeg Ophélie. Ze keek vermoeid uit haar ogen. Je kon bijna niet horen dat ze van Franse oorsprong was; haar Engels was niet alleen vloeiend, maar ook bijna accentloos. Alleen wanneer ze erg moe was, of erg van streek, kwamen er wel eens woorden uit waarmee ze zich verried.

‘Weet ik niet.’ Aan Amy’s gezicht was niets te zien toen Ophélie haar opnam. Ze hadden dit gesprek eerder gehad. Amy scheen nooit te weten waar Pip was. En Ophélie kreeg meteen het vermoeden dat ze zoals meestal via haar mobieltje met haar vriend had zitten praten. Dat was het enige waarover Ophélie zich bijna elke keer dat Amy bij haar oppaste, kon beklagen. Ze verwachtte van haar dat ze wist waar Pip was, vooral omdat het huis zo dicht bij de oceaan was. Ophélie werd altijd panisch bij de gedachte dat er iets met haar zou kunnen gebeuren. ‘Volgens mij zit ze in haar kamer te lezen. Daar was ze toen ik haar het laatst zag,’ probeerde Amy. De waarheid was dat Pip niet meer in haar kamer was geweest sinds ze er die morgen uit was gekomen. Haar moeder ging kijken en zag natuurlijk niemand. Op datzelfde moment rende Pip over het strand huiswaarts, terwijl Mousse naast haar bokkensprongen maakte.

‘Is ze naar het strand gegaan?’ vroeg Ophélie toen ze met een zenuwachtige uitdrukking op haar gezicht in de keuken terugkwam. Sinds oktober raakte ze van een kleinigheid al overstuurd, wat voor die tijd niets voor haar was. Maar nu was alles anders. Amy had de vaatwasser aangezet en maakte aanstalten om weg te gaan, zonder zich erom te bekommeren waar haar pupil was. Ze had het zelfvertrouwen en het vertrouwen van de jeugd. Ophélie wist wel beter. Zij had de pijnlijke les geleerd dat het leven niet te vertrouwen was.

‘Ik geloof van niet. Of anders heeft ze het niet tegen me gezegd.’ De zestienjarige zag er ontspannen en onbezorgd uit. Maar Ophélie keek bezorgd, ondanks het feit dat deze woonomgeving veilig heette te zijn, en ook veilig leek te zijn. Het maakte haar alleen woedend en bang dat Amy toeliet dat Pip ervandoor ging zonder dat er iemand op haar lette. Als ze zich be-

zeerde, of als er iets misging, of als ze op de weg door een auto werd aangereden, zou niemand het weten. Ze had Pip opgedragen tegen Amy te zeggen als ze ergens heen ging, maar noch het kind noch de tiener trokken zich iets van haar instructies aan. ‘Tot donderdag!’ riep Amy terwijl ze de deur uitging. Ophélie schopte haar sandalen uit, liep naar buiten op het terras, keek met een zorgelijk gefronst voorhoofd het strand af en zag haar. Pip kwam naar huis toe rennen en ze had iets in haar hand wat wapperde in de wind. Het leek een vel papier, en met een gevoel van opluchting liep Ophélie vanaf het terras het duin op en vervolgens naar beneden, haar tegemoet. Tegenwoordig kreeg ze altijd de ergst mogelijke scenario’s voor ogen, in plaats van de meer gewone verklaringen. Het was intussen bijna vijf uur, en het werd al kouder.

Ophélie zwaaide naar haar dochter, die buiten adem naast haar tot stilstand kwam, breed lachend, terwijl Mousse blaffend in cirkels om hen heen rende. Pip zag wel dat haar moeder bezorgd keek.

‘Waar heb jij gezeten?’ vroeg Ophélie vlug met gefronst voorhoofd, want ze was nog boos op Amy. Dat meisje was hopeeloos. Maar Ophélie had nog niemand anders kunnen vinden om in haar plaats op te passen. En ze had iemand nodig die bij Pip bleef wanneer zij naar de stad moest.

‘Ik ben met Moussy gaan wandelen. We zijn helemaal daarheen gelopen,’ ze wees in de richting van het openbare strand, ‘en het duurde langer om terug te komen dan ik dacht. Hij zat de meeuwen achterna.’ Ophélie glimlachte naar haar en kon zich eindelijk ontspannen; het was toch zo’n lief kind. Alleen door naar haar te kijken werd Ophélie soms herinnerd aan haar eigen jeugd in Parijs, en de zomers in Bretagne. Het klimaat was daar niet veel anders dan hier. Ze had haar zomers daar heerlijk gevonden, en ze had Pip erheen meegenomen toen ze nog klein was, zodat ze het kon zien.

‘Wat heb je daar?’ Ze keek naar het papier en zag dat het een tekening was.

‘Ik heb een portret van Mousse gemaakt. Ik weet nu hoe ik de achterpoten moet tekenen.’ Maar ze zei er niet bij hoe ze dat had geleerd. Ze wist dat haar moeder het niet zou goedkeuren

dat ze alleen over het strand was gelopen en met een vreemde man had gepraat, ook al had hij haar tekening verbeterd en was er niets ergs gebeurd. Haar moeder had Pip streng verboden met vreemden te praten. Ze was zich er sterk van bewust hoe mooi het kind was, ook al had Pip daar zelf nog geen flauw idee van.

‘Ik kan me niet voorstellen dat hij stil heeft gezeten voor zijn portret,’ zei Ophélie met een glimlach en een geamuseerde blik. Wanneer ze glimlachte, was het gemakkelijk te zien hoe knap ze was wanneer ze gelukkig was. Ze was echt mooi, met fijn gebeeldhouwde gelaatstrekken, een volmaakt gebit, een mooie glimlach en ogen die dansten wanneer ze lachte. Maar sinds oktober lachte ze zelden, bijna nooit. En ’s avonds praatten ze nauwelijks tegen elkaar. Ze gingen allebei op in hun eigen wereld. Hoeveel ze ook van haar kind hield, Ophélie kon geen onderwerpen meer bedenken om over te praten. Het kostte te veel inspanning, meer dan ze kon opbrengen. Alles was haar nu te veel, soms was ademhalen al te zwaar, en praten helemaal. Ze trok zich avond aan avond terug in haar slaapkamer en lag in het donker op bed. Pip ging naar haar eigen kamer en deed de deur dicht, en als ze gezelschap wilde hebben, nam ze de hond mee. Hij was haar trouwe kameraad.

‘Ik heb een paar schelpen voor je gevonden,’ zei Pip, en ze haalde twee mooie schelpen uit de zak van haar sweater en gaf ze aan haar moeder. ‘Ik heb ook een zanddollar gevonden, maar die was kapot.’

‘Dat zijn ze bijna altijd,’ zei Ophélie. Met de schelpen in haar hand liepen ze samen terug naar het huis. Ze had Pip geen kus gegeven om haar te begroeten; dat had ze vergeten. Maar daar was Pip intussen aan gewend. Het leek wel of elke vorm van menselijke aanraking of contact te pijnlijk was voor haar moeder. Ze had zich teruggetrokken achter een muur, en de moeder die Pip de afgelopen elf jaar had gekend, was verdwenen. De vrouw die haar plaats had ingenomen, was weliswaar uiterlijk hetzelfde, maar in werkelijkheid broos en gebroken. Iemand had in een donkere nacht Ophélie weggenomen, en haar vervangen door een robot. Haar stem klonk hetzelfde, ze voelde en rook hetzelfde en ze zag er hetzelfde uit, er was zo te zien

niets aan haar veranderd, maar toch was alles bij haar veranderd. Alles wat van binnen zat, wat van binnen werkte, was onherstelbaar veranderd, dat wisten ze allebei. Pip had geen andere keus dan dit te accepteren. En dat had ze zonder morren gedaan.

Voor een kind van haar leeftijd was Pip in de afgelopen jaren wijs geworden, verstandiger dan de meeste meisjes van haar leeftijd. En ze had een intuïtief gevoel voor mensen ontwikkeld, vooral voor haar moeder.

‘Heb je honger?’ vroeg Ophélie met een zorgelijke uitdrukking op haar gezicht. Eten koken was een bezoeking geworden, een ritueel dat ze verfoeide. En het opeten ervan was nog erger. Ze had nooit trek, al in maanden niet gehad. Ze waren allebei vermagerd nadat ze negen maanden geen hap door hun keel hadden kunnen krijgen.

‘Nog niet. Zal ik vanavond pizza maken?’ bood Pip aan. Het was een van de gerechten die ze allebei niet graag aten, al scheen Ophélie niet op te merken hoe weinig Pip de laatste tijd at.

‘Misschien,’ zei Ophélie vaag. ‘Ik kan ook iets maken, als je dat wilt.’ Ze hadden al vier avonden achter elkaar pizza gehad. Er lagen stapels pizza’s in de vriezer. Maar alle andere dingen leken te veel moeite voor het weinige dat het opleverde. Als ze er toch niet van aten, waren pizza’s tenminste gemakkelijk om op tafel te zetten.

‘Ik heb eigenlijk geen honger,’ zei Pip vaag. Ze hadden elke avond hetzelfde gesprek. En soms braadde Ophélie desondanks een kip en maakte ze een salade, maar ook daarvan werd niet gegeten, het was te veel moeite. Pip leefde van pindakaas en pizza. En Ophélie at bijna niets, wat ook duidelijk aan haar te zien was.

Nu ging Ophélie in haar kamer op bed liggen, en Pip ging naar haar kamer en zette het portret van Mousse tegen de lamp op haar nachtkastje. Het papier van het schetsblok was stijf genoeg om te blijven staan, en terwijl Pip ernaar keek, dacht ze aan Matthew. Ze wilde hem donderdag graag terugzien. Ze vond hem aardig. En de tekening zag er veel beter uit door wat hij aan de achterpoten had veranderd. Mousse zag er op de tekening uit als een echte hond, en niet half als een hond en half

als een konijn, zoals op de portretten die ze eerder van hem had gemaakt. Matthew was duidelijk een schilder die er wat van kon.

Het was donker buiten toen Pip de slaapkamer van haar moeder binnenging. Ze wilde aanbieden om het avondeten te maken, maar Ophélie sliep. Ze lag zo stil dat Pip zich even zorgen maakte, maar toen ze dichterbij kwam, kon ze zien dat ze ademde. Ze dekte haar toe met een deken die aan het voeteneind van het bed lag. Haar moeder had het altijd koud, waarschijnlijk doordat ze was afgefallen, of misschien alleen omdat ze zo bedroefd was. Ze sliep nu ook veel.

Pip liep de kamer weer uit en ging naar de keuken. Ze opende de koelkast. Ze was deze avond niet in de stemming voor pizza; ze at er gewoonlijk toch maar één punt van. In plaats hiervan smeerde ze een boterham met pindakaas, die ze opat terwijl ze de tv aanzette. Ze bleef er een tijdje stil naar zitten kijken, terwijl Mousse aan haar voeten lag te slapen. Hij was uitgeput van het rennen op het strand en snurkte zacht. Hij werd pas wakker toen Pip de tv en het licht in de woonkamer uitdeed. Toen liep ze zachtjes naar haar slaapkamer. Ze poetste haar tanden en trok haar pyjama aan, en een paar minuten later stapte ze in bed en draaide het licht uit. Ze bleef een tijdje stil in bed liggen terwijl ze weer aan Matthew Bowles dacht en probeerde er niet aan te denken hoe hun leven sinds oktober was veranderd. Een paar minuten later viel ze in slaap. Ophélie werd pas de volgende morgen weer wakker.